

5. minden esetben kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A 92/43/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ alapján hozott, a kontinentális biogeográfiai régióban a közösségi jelentőségű területek jegyzékének összeállítására vonatkozó, 2004. december 7-i K (2004) 4031. bizottsági határozat ⁽²⁾ a felperesek ingatlanait az irányelv védelmi rendszerébe vonja.

A felperesek többek között arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat nem a magasabb rendű közérdek és a megterhelendő magánszemélyek, illetve helyhatóságok érdekei közötti szükséges mérlegelésen alapul.

A felperesek előadják, hogy a megtámadott határozat sérti a 92/43/EGK irányelvet, mivel a szükséges pénzügyi ráfordítások megítéléséhez megkívánt alapok nincsenek megfelelően kidolgozva, és mivel az irányelv 8. cikke értelmében megállapítandó intézkedési terv kidolgozására nem került sor, illetve az nem lenne elegendő.

A felperesek továbbá azt kifogásolják, hogy a 92/43/EGK irányelv által megkövetelt, a természetvédelmi területek összefüggő rendszere Ausztriában a hatáskörmegosztás miatt nem valósul meg, és a természetvédelmi területek minden esetben gyakorlatilag a tartományi határoknál végződnek, ami a felperesek véleménye szerint mind közösségi jogi, mind természetvédelmi szempontból helytelen.

A felperesek továbbá úgy vélik, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság elmulasztotta kifejezetten és explicit módon meghatározni, hogy a közösségi jelentőségű területekként felsorolt területek mely fajok és élőhelyek szempontjából bírnak ténylegesen közösségi jelentőséggel.

Végül a felperesek arra hivatkoznak, hogy a felpereseket érintő területek vonatkozásában hibás szakmai alapokat adtak meg a döntéshez, és ezeket a területeket ezért helytelenül minősítették bizonyos fajok és élőhelyek szempontjából közösségi jelentőségű területekké.

⁽¹⁾ A természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv (HL L 206., 7. o.).

⁽²⁾ HL L 382., 1. o.

A Société de Plantations de Mbanga „SPM” által az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2005. március 18-án benyújtott kereset

(T-128/05. sz. ügy)

(2005/C 171/39)

(Az eljárás nyelve: francia)

A Société de Plantations de Mbanga „SPM” (székhelye: Douala [Kamerun], képviseli: Pierre Soler-Couteaux ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. március 18-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

1. kötelezze a Bizottságot és a Tanácsot egyetemlegesen a felperes által 15 163 825 euró mértékben elszenvedett kár és annak törvényes kamatai megtérítésére,
2. kötelezze a Bizottságot és a Tanácsot az összes költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes a Kameruni Köztársaságban és más országokban exportra szánt banánt termel, dolgoz fel és hoz forgalomba. Banánkészletének a Közösségben történő forgalomba hozatalához a felperes köteles a behozattal foglalkozó piaci szereplőktől behozatali engedélyt szerezni, mivelhogy a közösségi szabályozás szerinti piaci szereplői jogállással nem rendelkezik és nem tagja valamely európai vagy multinacionális csoportnak.

A felperes előadja, hogy a behozattal foglalkozó piaci szereplők saját hasznukra visszaélnék a közösségi banánbehozatali szabályozással oly módon, hogy az engedélyek túlzott és aránytalan számlázása révén újból bevezetik a behozatali vámot az AKCS-államokból származó – egyébként vámmentes – banán behozatalakor.

A felperes azt állítja, hogy mivel elmulasztják a banánágazat egyik sajátos gazdasági szereplő – tudniillik a független AKCS-termelők kategóriája – figyelembe vételét, hiszen sem nem piaci szereplők, sem nem tagjai a nagy európai vagy multinacionális csoportoknak, és mivel elmulasztják az ebből fakadó következmények orvoslásához szükséges intézkedések meghozatalát (jóllehet a Bizottságnak kötelessége a kereskedelmi lánc különböző pontjain elhelyezkedő személyek közötti rendszeres kereskedelmi kapcsolatok megzavarásának elkerülése), a Tanács és a Bizottság olyan magatartást tanúsított, amely megalapítja szerződésen kívüli felelősségüket.

A felperes hivatkozik továbbá a Tanács és a Bizottság mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló figyelmen kívül hagyására, amit:

- a versenyellenes gyakorlatot támogató jogszabályok megalkotására,
- e versenyellenes hatások enyhítésére szolgáló intézkedések hiányára,
- a bizalomvédelem és jogbiztonság elvének megsértésére,
- a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére és
- a szakmai tevékenység szabad gyakorlása elvének megsértésére alapított öt jogalappal támaszt alá.

A felperes hivatkozik továbbá az EK 81. és az EK 82. cikknek a piaci szereplők részéről történő megsértésére.

A Nederlandse Vakbond Varkenshouders és társai által az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2005. április 14-én benyújtott kereset

(T-151/05. sz. ügy)

(2005/C 171/40)

(Az eljárás nyelve: holland)

Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (székhely: Den Haag [Hollandia]), képviselik: Johannes Kneppelhout és Monique Charlotte van der Kaden ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. április 14-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

A felperesek keresetükben azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- nyilvánítsa elfogadhatónak és megalapozottnak a megsemmisítés iránti keresetet;
- kötelezze az alperest a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperesek a Bizottság 2004. december 31-i határozatának megsemmisítését kérik, amely a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánított egy összefonódást (IV/M.3605 – SOVION/HMG ügy).

A felperesek előadják, hogy Bizottság megsértette a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet⁽¹⁾ („EK-összefonódás-ellenőrzési rendelet”) 2., 6. és 8. cikkét. Jogellenesen döntött úgy, hogy a bejelentett összefonódás nem alapoz meg versenyproblémákat az élő vágósertés- vaddisznó vásárlás piacán, és hogy az érintett piacon nem áll fenn erőfölény. A Bizottság a megtámadott határozat bizonyos preambulumbekzdéseiben a érintett termékpiac rossz meghatározását alkalmazta, amennyiben a vaddisznópiacot a sertéspiac alá vonta. A Bizottság továbbá a földrajzi piacot is rosszul határozta meg.

A felperesek az indokolási kötelezettség elvének valamint a gondosság elvének megsértésére is hivatkoznak. A Bizottság nem adott kielégítő lehetőséget a felpereseknek álláspontjuk kifejtésére, és az általuk szolgáltatott információt figyelmen kívül hagyta.

⁽¹⁾ HL L 24., 1. o.